A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2017. december 20.*

„Fellebbezés – Állami támogatások – Digitális televíziózás – A digitális földfelszíni televíziózásnak a távoli és kevésbé urbanizált területeken történő kiépítésére nyújtott támogatás – A digitális földfelszíni televíziózás platformjainak üzemeltetői részére nyújtott támogatás – A támogatási intézkedéseket a belső piaccal részben összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat – Az »állami támogatás« fogalma – Előny – Általános gazdasági érdekű szolgáltatás – Meghatározás – A tagállamok mérlegelési mozgástere”

A C-66/16. P–C-69/16. P. sz. egyesített ügyekben,

a **Comunidad Autónoma del País Vasco**,

az **Itelazpi SA** (székhelye: Zamudio [Spanyolország]) (C-66/16 P),

a **Comunidad Autónoma de Cataluña**,

a **Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI)** (székhelye: Hospitalet de Llobregat [Spanyolország]) (C-67/16 P),

a **Navarra de Servicios y Tecnologías SA** (székhelye: Pamplona [Spanyolország]) (C-68/16 P),

a **Cellnex Telecom SA**, korábban Abertis Telecom SA (székhelye: Barcelona [Spanyolország]),

a **Retevisión I SA** (székhelye: Barcelona [Spanyolország]) (C-69/16 P)

(képviselik őket: J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo és M. Bolsa Ferruz abogados)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2016. február 5-én benyújtott négy fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Němečková, É. Gippini Fournier és B. Stromsky, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

az **SES Astra SA** (székhelye: Betzdorf [Luxemburg], képviselik: F. González Díaz és V. Romero Algarra abogados, valamint F. Salerno avocat)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Vajda, Juhász E., K. Jürimäe (előadó) és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2017. szeptember 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel a Comunidad Autónoma del País Vasco (Baszkföld autonóm közössége, Spanyolország) és az Itelazpi SA (C-66/16. P. sz. ügy) (a továbbiakban: a C-66/16. P. sz. ügy fellebbezői), a Comunidad Autónoma de Cataluña (Katalónia autonóm közösség, Spanyolország) és a Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI) (C-67/16. P. sz. ügy), a Navarra de Servicios y Tecnologías, SA (C-68/16 P) (a továbbiakban: a C-68/16. P. sz. ügy fellebbezője), valamint a Cellnex Telecom, SA és a Retevisión I SA (C-69/16. P. sz. ügy) (a továbbiakban együtt: fellebbezők):

– a C-66/16. P. sz. ügyben az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Comunidad Autónoma del País Vasco és Itelazpi kontra Bizottság ítéletének (T-462/13, a továbbiakban: T-462/13. sz. ítélet, EU:T:2015:902) hatályon kívül helyezését,

– a C-67/16. P. sz. ügyben az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Comunidad Autónoma de Cataluña és CTTI kontra Bizottság ítéletének (T-465/13, a továbbiakban: T-465/13. sz. ítélet, nem tették közzé, EU:T:2015:900) hatályon kívül helyezését,

– a C-68/16. P. sz. ügyben az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Navarra de Servicios y Tecnologías kontra Bizottság ítéletének (T-487/13, a továbbiakban: T-487/13. sz. ítélet, nem tették közzé, EU:T:2015:899) hatályon kívül helyezését, illetve

– a C-69/16. P. sz. ügyben az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Abertis Telecom és Retevisión I kontra Bizottság ítéletének (T-541/13, a továbbiakban: T-541/13. sz. ítélet, nem tették közzé, EU:T:2015:898) (a továbbiakban együtt: megtámadott ítéletek) hatályon kívül helyezését kéri,

amely ítéletekben a Törvényszék elutasította a Spanyol Királyság által a digitális földfelszíni televíziózás távoli és kevésbé urbanizált területeken történő kiépítésére (Kasztília-La Mancha régión kívül) odaítélt SA.28599 (C 23/2010 [korábbi NN 36/2010, korábbi CP 163/2009]) sz. állami támogatásról szóló, 2013. június 19-i 2014/489/EU bizottsági határozat (HL 2014. L 217., 52. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti kereseteiket.

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

2 A jogvita alapját képező tényállást a Törvényszék a megtámadott ítéletek 1–22. pontjában mutatta be. A jelen eljárás érdekében a tényállás a következőképpen foglalható össze.

3 A jelen ügyek azon intézkedések sorát érintik, amelyeket a spanyol hatóságok az analóg műsorszórásról a digitális műsorszórásra való, Spanyolországban történő átállás keretében hoztak Spanyolország teljes területén, a Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha (Kasztília-La Mancha autonóm közösség, Spanyolország) kivételével (a továbbiakban: szóban forgó intézkedés).

4 A Spanyol Királyság az analóg műsorszolgáltatásról a digitális műsorszolgáltatásra való áttérés folyamatát segítő szabályozási keretet többek között a 2005. június 14-i Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (a digitális földfelszíni televíziózás terjedését, a kábeltelevíziózás liberalizációját, valamint a pluralizmus elősegítését célzó sürgős intézkedésekről szóló 10/2005. sz. törvény; a BOE 2005. június 15-i 142. száma, 20562. o.) és a 2005. július 29-i Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (a digitális földfelszíni televíziózás nemzeti műszaki tervének jóváhagyásáról szóló 944/2005. sz. királyi rendelet; a BOE 2005. július 30-i 181. száma, 27006. o.) kihirdetésével vezette be. E királyi rendelet a nemzeti magán, illetve állami műsorszolgáltatókkal szemben előírta, hogy gondoskodjanak arról, hogy a lakosság 96%-ához, illetve 98%-ához eljusson a digitális földfelszíni televíziózás (DTT).

5 Az analóg televíziózásról a DTT-re való áttérés lehetővé tétele érdekében a spanyol hatóságok Spanyolország területét három különböző térségre, az „I. térségre”, a „II. térségre”, illetve a „III. térségre” osztották. A jelen ügyekben szóban forgó II. térség a spanyol lakosság 2,5%-ára kiterjedő, kevésbé urbanizált és távoli területeket foglalja magában. E térségben a műsorszolgáltatók kereskedelmi érdek hiányában nem fektettek be a digitalizálásba, ami a spanyol hatóságokat arra késztette, hogy állami finanszírozást alkalmazzanak.

6 2007 szeptemberében a Consejo de Ministros (miniszterek tanácsa, Spanyolország) elfogadta a DTT-re történő átállás nemzeti tervét, amely célként annak elérését írta elő, hogy a spanyol lakosságnak a DTT-szolgáltatás általi lefedettsége az analóg televíziós szolgáltatás 2007. évi lefedettségéhez legyen hasonló, azaz a lefedettség terjedjen ki e lakosság több mint 98%-ára, valamint Baszkföld, Katalónia és Navarra autonóm közösségek (Spanyolország) teljes vagy szinte teljes lakosságára.

7 A DTT vonatkozásában rögzített lefedettségi célok elérése érdekében a spanyol hatóságok állami finanszírozás nyújtását irányozták elő többek között a II. térség, és különösen az e térségben található autonóm közösségek területei földfelszíni digitalizálási folyamatának támogatása céljából.

8 2008 februárjában a Ministerio de Industria, Turismo y Comercio (ipari, idegenforgalmi és kereskedelmi minisztérium, Spanyolország, a továbbiakban: MITC) határozatot hozott, amelynek célja a távközlési infrastruktúra fejlesztése, valamint az, hogy a „Plan Avanza” elnevezésű terv keretében meghatározza az információs társadalom fejlesztését célzó intézkedések finanszírozásának feltételeit és a források elosztását. Az e határozat értelmében jóváhagyott költségvetést részben a televíziózásnak a II. térségben való digitalizálására szánták.

9 E digitalizálásra 2008 júliusa és novembere között került sor. Az MITC ezt követően forrásokat csoportosított át az autonóm közösségekhez, amelyek vállalták, hogy saját költségvetési forrásaikból fedezik a művelet fennmaradó költségeit.

10 2008 októberében a miniszterek tanácsa további források biztosítását hagyta jóvá a 2009-es év első felében megvalósítandó digitális átállási projektek keretében a DTT-lefedettség bővítése és kiegészítése céljából.

11 Ezt követően az autonóm közösségek megkezdték a DTT bővítésének folyamatát. E célból közbeszerzési eljárásokat szerveztek, vagy e bővítéssel magánvállalkozásokat bíztak meg. Egyes esetekben az autonóm közösségek a helyi önkormányzatokat bízták meg az említett bővítés végrehajtásával.

12 2009. május 18-án az SES Astra SA részéről az Európai Bizottsághoz panasz érkezett, amelynek tárgyát egy olyan támogatási program képezte, melyet a spanyol hatóságok fogadtak el az analóg televíziózásról a DTT-re a II. térségben történő átállás érdekében. Az SES Astra álláspontja szerint e program olyan be nem jelentett támogatást tartalmaz, amely alkalmas arra, hogy torzítsa a földfelszíni műsorszóró platform és a műholdas műsorszóró platform közötti versenyt.

13 A Bizottság 2010. szeptember 29-i levelében értesítette a Spanyol Királyságot azon határozatáról, hogy a szóban forgó támogatási programmal kapcsolatban Spanyolország teljes területére vonatkozóan megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást, Kasztília-La Mancha autonóm közösség kivételével, amely régió tekintetében külön eljárást indított.

14 A Bizottság ezt követően meghozta a vitatott határozatot, amely határozat rendelkező részének 1. cikke megállapítja, hogy a földfelszíni televíziós platform üzemeltetői javára a DTT-hálózat II. térségen belüli kiépítésére, karbantartására és üzemeltetésére nyújtott állami támogatást az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének rendelkezéseit megsértve hajtották végre, és az nem egyeztethető össze a belső piaccal, kivéve az olyan támogatást, amelyet a technológiai semlegesség elvének megfelelően nyújtottak. E határozat rendelkező részének 3. cikke szerint ezen, a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatást vissza kell téríttetni a DTT-szolgáltatóktól, függetlenül attól, hogy azok a támogatást közvetlenül vagy közvetetten kapták.

15 A vitatott határozat indokolásában a Bizottság először is megállapította, hogy a DTT-nek a II. térségben való bővítéséhez nyújtott támogatási program különféle központilag elfogadott jogszabályokon, valamint az MITC és az autonóm közösségek közötti megállapodásokon alapul. A gyakorlatban az autonóm közösségek a spanyol kormány által a DTT bővítésére vonatkozóan kiadott iránymutatásokat alkalmazták.

16 Másodszor a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó intézkedést az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak kell tekinteni. E tekintetben a Bizottság kiemelte különösen, hogy a spanyol hatóságok egyetlen példaként Baszkföld autonóm közösség esetére hivatkoztak annak alátámasztása érdekében, hogy a Bíróság által a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, a továbbiakban: Altmark ítélet, EU:C:2003:415) megállapított feltételek szerint nincs szó állami támogatásról. Ezen ítélet első feltétele (a továbbiakban: első Altmark-feltétel) azonban, amely szerint egyrészt a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével kell megbízni, másrészt pedig e kötelezettségeket egyértelműen meg kell határozni, a Bizottság álláspontja szerint nem teljesült. Ezenfelül, mivel nem biztosított az, hogy az említett autonóm közösség általános érdekének megfelelően a költségek a legalacsonyabbak legyenek, az említett ítélet negyedik feltétele (a továbbiakban: negyedik Altmark-feltétel) sem teljesült.

17 Harmadszor a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés nem tekinthető az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerint a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak, annak ellenére, hogy ezen intézkedés jól meghatározott közérdekű célkitűzés elérésére irányul, és az érintett piacon hiányosság áll fenn. A Bizottság nézete szerint az említett intézkedés, mivel nem tartja tiszteletben a technológiai semlegesség elvét, nem arányos, és nem megfelelő eszköz a szabadon fogható csatornák II. térségen belüli lakossági lefedettségének biztosításához.

18 Negyedszer a Bizottság megállapította, hogy mivel a földfelszíni platform üzemeltetését nem határozták meg kellően egyértelműen közszolgáltatásként, a szóban forgó intézkedés nem igazolható az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alapján.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítéletek

19 A Törvényszék Hivatalához 2013. augusztus 30-án (T-462/13. és T-465/13. sz. ügyek), 2013. szeptember 6-án (T-487/13. sz. ügy), illetve 2013. október 9-én (T-541/13. sz. ügy) benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők a vitatott határozat megsemmisítése iránti kereseteket indítottak.

20 A kereseteik alátámasztására felhozott jogalapok között valamennyi fellebbező felhozta többek között az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot.

21 A megtámadott ítéletekben e jogalapot a Törvényszék mint megalapozatlant elutasította.

22 Ennek keretében a Törvényszék elutasította többek között a fellebbezők azon érvelését, miszerint a kedvezményezettek részére nyújtott gazdasági előny hiányában a szóban forgó intézkedés nem minősíthető az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak, mivel a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) feltételei teljesülnek.

23 Az első Altmark-feltételt illetően a Törvényszék a megtámadott ítéletekben kimondta, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a Bizottság tévesen tekintette úgy, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetésére vonatkozó szolgáltatás közszolgáltatásként való egyértelmű meghatározása hiányában e feltétel nem teljesül.

24 E tekintetben a Törvényszék megállapította, hogy az érintett tagállam a DTT műsorszolgáltatási hálózatának a II. térségben való üzemeltetését sem nemzeti szinten, sem pedig a Baszkföld autonóm közösség szintjén – az e közösséggel kötött intézményközi megállapodásokban – nem határozta meg az uniós jog értelmében vett általános gazdasági érdekű szolgáltatásként (a továbbiakban: ágész).

25 A Baszkföld autonóm közösségen kívüli többi autonóm közösséget illetően a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság a vitatott határozat (114) preambulumbekezdésében helyesen állapíthatta meg, hogy egyetlen olyan autonóm közösség sem terjesztett elő annak bizonyítására alkalmas érvelést, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetése közszolgáltatás, amely vonatkozásában a spanyol hatóságok ágészfennállására hivatkoztak.

26 A T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 78. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 79. pont jában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 106. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy – amint a fellebbezők az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyekben érveltek – a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vitatott határozat (121) preambulumbekezdésében másodlagosan megállapította, hogy a spanyol hatóságok nyilvánvaló hibát követtek el, amikor a műsorszolgáltatási hálózatok üzemeltetésére egy bizonyos platformot jelöltek ki.

27 A Törvényszék azonban megállapította, hogy noha a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy egy bizonyos platformnak a műsorszolgáltatási hálózatok üzemeltetésére történő kijelölése a spanyol hatóságok nyilvánvaló hibájának minősül, az első Altmark-feltétel a szóban forgó szolgáltatás közszolgáltatásként való egyértelmű és pontos meghatározása hiányában nem teljesül, amint azt a Bizottság a vitatott határozat (119)–(125) preambulumbekezdésében megállapította.

28 A negyedik Altmark-feltételt illetően a Törvényszék a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 88. pont jában és a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 123. pontjában elutasította a fellebbezők által az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyekben előadott érvelést, miszerint a Bizottság állítólag hibát követett el, amikor a vitatott határozatban megállapította, hogy e feltétel nem teljesül.

29 A T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 85. pontjában, illetve a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 63. pontjában a Törvényszék mindazonáltal az elsőként említett ítéletben kimondta, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, a másodikban pedig, hogy megsértette az indokolási kötelezettségét, amikor a negyedik Altmark-feltétel tiszteletben tartását kizárólag a Baszkföld autonóm közösség

esetében vizsgálta meg, miközben tudomása volt arról, hogy közbeszerzési eljárásokat indítottak a DTT-lefedettség más autonóm közösségekben való bővítése érdekében. A 2003. július 24-i Altmark ítéletben (C-280/00, EU:C:2003:415) foglalt feltételek kumulatív jellegére tekintettel a Törvényszék azonban megállapította, hogy mivel az első Altmark-feltétel nem teljesül, a vitatott határozatot nem indokolt megsemmisíteni.

30 A Törvényszék, mivel egyébiránt a fellebbezők által felhozott egyetlen másik jogalapnak sem adott helyt, a fellebbezők által benyújtott valamennyi megsemmisítés iránti keresetet elutasította.

A felek kérelmei

31 Fellebbezéseikben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– a megtámadott ítéleteket helyezze hatályon kívül;

– a megsemmisítés iránti kereseteikről véglegesen hozzon határozatot, és a vitatott határozat semmisítse meg, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

32 A Bizottság és az SES Astra azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezéseket, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

33 A Bíróság a 2017. március 28-i határozatával a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a C-66/16. P–C-69/16. P. sz. ügyek egyesítését.

A fellebbezésekről

34 Fellebbezéseik alátámasztása érdekében a fellebbezők egyetlen jogalapra hivatkoznak, amely e fellebbezések mindegyikében hasonlóképpen van megfogalmazva.

35 E jogalap az EUMSZ 14. cikknek, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének, valamint az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyvnek és a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyvnek az értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazáson alapul. Az említett jogalap hat részre tagolódik.

36 Az első rész azon alapul, hogy a Törvényszék az ágészfeladat meghatározására és az azzal való megbízásra vonatkozó különböző jogi aktusok vizsgálata során túllépte a nyilvánvaló hiba vizsgálata által jelentett határt. A második rész azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel a megtámadott ítéletek a tagállamok mérlegelési jogkörét az ágész nyújtásának azon módjaira korlátozták, amelyeket az ágész meghatározása magában foglal. A harmadik rész azon alapul, hogy a Törvényszék az ágészek meghatározására vonatkozó nemzeti jog releváns rendelkezéseinek elemzése során tévesen alkalmazta a jogot. A negyedik rész azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy az ágészfeladat meghatározása és egy vagy több vállalkozás e feladattal való megbízása több aktussal is történhet. Az ötödik rész azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem állapította meg, hogy az ágészfeladat meghatározása és az azzal való megbízás nem követeli meg konkrét formula vagy kifejezés használatát. A hatodik rész azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyv nem alkalmazható.

Előzetes észrevételek

A fellebbezések elfogadhatóságáról

37 Az SES Astra azzal érvel, hogy a fellebbezések teljes egészében elfogadhatatlanok, mivel a fellebbezők egyetlen jogalapjukkal az esettől függően csak azt kérik, hogy a Bíróság vizsgálja felül a tények és bizonyítékok Törvényszék által elvégzett értékelését, anélkül hogy azok elferdítésére hivatkoznának, illetve nem jelölik meg a megtámadott ítéletek általuk vitatott részeit.

38 Az e fellebbezések egyetlen jogalapja egyes részeinek elfogadhatóságára vonatkozó konkrét vizsgálat sérelme nélkül meg kell állapítani, hogy e fellebbezések nem tekinthetők teljes egészükben elfogadhatatlanoknak.

39 Az említett fellebbezések egyetlen jogalapjának legalábbis bizonyos részei ugyanis egyrészt jogkérdéseket vetnek fel, mivel vitatják az első Altmark-feltétel Törvényszék általi értelmezését, valamint a Törvényszék által e feltétel tekintetében elvégzett bírósági felülvizsgálat terjedelmét, másrészt pedig kellően pontosan megjelölik a megtámadott ítéletek vitatott részeit.

40 Következésképpen el kell utasítani az SES Astra által annak alátámasztására felhozott érveket, hogy a fellebbezések teljes egészükben elfogadhatatlanok.

A C-66/16. P. és C-68/16. P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezés egyetlen jogalapjának hatástalan jellegéről

41 A Bizottság azzal érvel, hogy a C-66/16. P. és C-68/16. P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezések egyetlen jogalapja hatástalan annyiban, amennyiben az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozik. Az SES Astra úgy véli, hogy e jogalap annyiban is hatástalan, amennyiben az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére vonatkozik.

42 E felek lényegében előadják, hogy az említett jogalap nem eredményezheti sem a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902), sem pedig a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) hatályon kívül helyezését, mivel e jogalap csak az első Altmark-feltételre vonatkozik. Márpedig a 2003. július 24-i Altmark ítéletben (C-280/00, EU:C:2003:415) foglalt feltételek kumulatív jellegére tekintettel, ha a Bíróság a fellebbezés egyetlen jogalapjának helyt adna, megmaradna még az, hogy a Törvényszék helybenhagyta a Bizottságnak a negyedik Altmark-feltétel nemteljesülésére vonatkozó értékelését.

43 A C-66/16. P. sz. ügy fellebbezői és a C-68/16. P. sz. ügy fellebbezője azon az álláspontón vannak, hogy az egyetlen jogalap még abban az esetben is eredményezheti a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) és a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) hatályon kívül helyezését, ha a negyedik Altmark-feltétel nem teljesülne, mivel a Törvényszék az ágész egyértelmű meghatározásának állítólagos hiányára támaszkodva hagyta helyben a Bizottság arra vonatkozó értékelését, miszerint a támogatás az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel nem egyeztethető össze a belső piaccal.

– Az egyetlen jogalapról annyiban, amennyiben az az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul

44 Emlékeztetni kell arra, hogy az „állami támogatásnak” minősítés megköveteli, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében szereplő valamennyi feltétel teljesüljön. Így az állami támogatásnak minősítés tekintetében e rendelkezés feltételezi többek között a vállalkozásnak juttatott előny fennállását (lásd ebben az értelemben: 2015. október 22-i EasyPay és Finance Engineering ítélet, C-185/14, EU:C:2015:716, 35. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint nem tartozik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá a kedvezményezett vállalkozás által közszolgáltatási kötelezettségként teljesített szolgáltatás ellenértékéül oly módon adott térítésnek tekinthető állami beavatkozás, hogy e vállalkozás nem részesül tényleges anyagi előnyben, és így nem kerül e beavatkozás folytán a versenytárs vállalkozásoknál kedvezőbb versenyhelyzetbe (2015. október 22-i EasyPay és Finance Engineering ítélet, C-185/14, EU:C:2015:716, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Mindazonáltal ahhoz, hogy az adott esetben egy ilyen ellentételezés ne minősüljön állami támogatásnak, teljesülniük kell a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) 88–93. pontjában előírt feltételeknek.

47 Így először is a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek végrehajtásával kell megbízni, és e kötelezettségeket világosan meg kell határozni. Másodszor az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre meg kell állapítani. Harmadszor az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettségek végrehajtása során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéket. Negyedszer a szükséges ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján kell megállapítani, amelyek egy átlagos, jól vezetett és az előírt közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozásnál e kötelezettségek teljesítésekor felmerülnének.

48 Ebből következik, hogy az olyan állami beavatkozás, amely a jelen ítélet előző pontjában felsorolt feltételek közül egynek vagy többnek nem felel meg, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak tekinthető (lásd ebben az értelemben: 2003. július 24-i Altmark ítélet, C-280/00, EU:C:2003:415, 94. pont).

49 Ennélfogva a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) feltételeinek kumulatív jellegére tekintettel az, ha a Törvényszék esetleg tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy e feltételek valamelyike nem teljesül, nem eredményezheti sem a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902), sem pedig a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) hatályon kívül helyezését, amennyiben a Törvényszék egyébként téves jogalkalmazás nélkül megállapította, hogy e feltételek közül valamely másik nem teljesül.

50 A jelen ügyben rá kell mutatni arra, hogy a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 89. és 90. pontjában a Törvényszék elutasította az első megsemmisítési jogalap első részét, amely azon alapult, hogy nem áll fenn az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előny, azzal az indokkal, hogy sosem teljesült együttesen a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) valamennyi feltétele. A Törvényszék e tekintetben az első és a negyedik Altmark-feltétel elemzésére támaszkodott, amely elemzés végén a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 79., illetve 88. pontjában helybenhagyta a Bizottság értékelését, amely szerint e feltételek nem teljesülnek.

51 Hasonlóan a Törvényszék a T-487/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:899) is megvizsgálta az első és a negyedik Altmark-feltételt az elsőfokú eljárás felperese által felhozott, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított második megsemmisítési jogalap elemzése keretében. A Törvényszék, miután elutasította e felperesnek az e két feltétel teljesülésére vonatkozó érveit, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 126. pontjában kimondta, hogy mivel a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) feltételei kumulatív jellegűek, a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította először is az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatás fennállását, másodszor pedig azt, hogy e támogatás az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdés értelmében nem egyeztethető össze a belső piaccal.

52 Márpedig, mivel a fellebbezés egyetlen jogalapja a Törvényszék által elvégzett értékelést csak az első Altmark-feltételt illetően vitatja, anélkül hogy ezen értékelést egyébiránt a negyedik Altmark-feltételt illetően is kifogásolná, meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett

gazdasági előny fennállását illetően e jogalap önmagában nem érvényteleníthetí sem a T-462/13. sz. ítéletet (EU:T:2015:902), sem pedig a T-487/13. sz. ítéletet (EU:T:2015:899), és ennélfogva nem eredményezheti ezen ítéletek hatályon kívül helyezését.

53 Következésképpen a C-66/16. P. és C-68/16. P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezések egyetlen jogalapját hatástalannak kell tekinteni annyiban, amennyiben az az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul.

– Az egyetlen jogalapról annyiban, amennyiben az az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapul

54 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vállalkozások olyan mértékben tartoznak a Szerződések szabályai, különösen a versenyszabályok hatálya alá, amennyiben ezek alkalmazása sem jogilag, sem ténylegesen nem akadályozza a rájuk bízott sajátos feladatok végrehajtását, és hogy a kereskedelem fejlődését ez nem befolyásolhatja olyan mértékben, amely ellentétes az Unió érdekeivel.

55 Ami a 2003. július 24-i Altmark ítéletből (C-280/00, EU:C:2003:415) eredő ítélkezési gyakorlat által előírt feltételek és valamely támogatási intézkedésnek az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alapján való vizsgálata közötti kapcsolatot illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az ezen ítélkezési gyakorlat által meghatározott feltételek tiszteletben tartásának ellenőrzése előzetesen történik, vagyis azon kérdés vizsgálata során, hogy a szóban forgó intézkedéseket állami támogatásnak kell-e minősíteni. Ez a kérdés ugyanis megelőzi annak – esetleges – vizsgálatát, hogy egy összeegyeztethetetlen támogatás az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alapján mindazonáltal szükséges-e a szóban forgó intézkedés kedvezményezettjére bízott feladat ellátásához (lásd ebben az értelemben: 2017. március 8-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítélet, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 34. pont).

56 Mivel a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) feltételei és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazásához szükséges feltételek így főszabály szerint eltérő célkitűzéseket követnek, a Bíróság kimondta, hogy valamely támogatási intézkedésnek az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti értékeléséhez a Bizottságnak nem kell megvizsgálnia a 2003. július 24-i Altmark ítéletből (C-280/00, EU:C:2003:415) eredő ítélkezési gyakorlat által felállított második és harmadik feltétel tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: 2017. március 8-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítélet, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 33. pont). Ugyanakkor, amint a főtanácsnok az indítványának 97. pontjában hangsúlyozta, az első Altmark-feltétel, miszerint a vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével kell megbízni, amely kötelezettségeket egyértelműen meg kell határozni, abban az esetben is alkalmazandó, ha az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében előírt eltérésre hivatkoznak (lásd ebben az értelemben: 1974. március 21-i BRT és Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs ítélet, 127/73, EU:C:1974:25, 22. pont; 1989. április 11-i Saeed Flugreisen és Silver Line Reisebüro ítélet, 66/86, EU:C:1989:140, 56. pont).

57 A jelen ügyben a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 99. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék ezen ítéletnek az első Altmark-feltételre vonatkozó 42–79. pontjára hivatkozott annak megállapításakor, hogy a Bizottság helyesen állapíthatta meg, hogy a Baszkföld autonóm közösséget illetően a földfelszíni hálózatok üzemeltetőit nem bízták meg egyértelműen meghatározott ágész nyújtásával. A Törvényszék ennélfogva megállapította, hogy ezen intézmény nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a vitatott határozat (172) preambulumbekezdésében úgy tekintette, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti kivételre nem lehet hivatkozni.

58 Ugyanígy a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 126. pontjában a Törvényszék az ágész érvényes meghatározásának hiányából arra következtetett, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében nem egyeztethető össze a belső piaccal.

59 Ebből következik, hogy a T-462/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:902) és a T-487/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:899) a Törvényszék az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti értékelését az első Altmark-feltételre alapozta.

60 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a C-66/16. P. és C-68/16. P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezések egyetlen jogalapja annyiban, amennyiben az az első Altmark-feltételre vonatkozik, a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) és a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) hatályon kívül helyezését eredményezheti, amennyiben az említett jogalap az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapul.

61 E körülmények között annak ellenére, hogy a C-66/16. P. és C-68/16. P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezések egyetlen jogalapja hatástalan annyiban, amennyiben az az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében meg kell vizsgálni e jogalap különböző részeit annyiban, amennyiben azok az ágész meghatározásának kérdésére vonatkoznak.

Az egyetlen jogalapról

Az első részről

– A felek érvelése

62 Egyetlen jogalapjuk első részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az ágészeknek valamely tagállam általi meghatározását a Bizottság kizárólag nyilvánvaló hiba esetén kérdőjelezheti meg.

63 A fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék a Bizottság által az első Altmark-feltételre tekintettel elvégzett értékelés helybenhagyásakor a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 79. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 80. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 101. pont jában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 110. pontjában kizárólag arra a megállapításra támaszkodott, hogy a spanyol hatóságok a szóban forgó ágészt nem határozták meg kellően egyértelműen és pontosan, anélkül hogy egyébként kimondta volna, hogy e meghatározás „nyilvánvalóan téves”. A Törvényszék ezzel szemben maga is elismeri, hogy fennáll a szóban forgó piaci hiányosság, valamint hogy a szóban forgó szolgáltatás ágésznek minősíthető tevékenységre vonatkozik.

64 Ennek során a Törvényszék nyilvánvalóan túllépte a nyilvánvaló hiba vizsgálatának az EUMSZ 14. cikkben, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében és az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyvben rögzített határait.

65 A Bizottság úgy véli, hogy a jogalap első része hatástalan, illetve mindenesetre megalapozatlan.

66 Az SES Astra úgy véli, hogy az egyetlen jogalap első része elfogadhatatlan és mindenesetre megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

67 Egyetlen jogalapjuk első részében a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy az első Altmark-feltétel nem teljesül, mivel a szóban forgó szolgáltatást nem határozták meg egyértelműen és világosan ágészként, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy ezen ágész meghatározása nyilvánvalóan téves-e. Ezáltal a Törvényszék megsértette a tagállamokat az ágészek meghatározása során megillető diszkrecionális jogkört, amely csak nyilvánvaló hiba esetén korlátozható.

68 Először is, amennyiben e rész annak vizsgálatára irányul, hogy a Törvényszék a Bizottság által az első Altmark-feltételt illetően elvégzett értékelés tekintetében megfelelő bírósági felülvizsgálatot végzett-e, rá kell mutatni arra, hogy a fellebbezők olyan jogkérdést vetnek fel, amelyet a Bíróság fellebbezés keretében megvizsgálhat. Az SES Astrának az említett rész állítólagos elfogadhatatlanságára alapított érvét ennélfogva el kell utasítani.

69 Másodszor érdemben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok – az uniós jog tiszteletben tartása mellett – jogosultak az ágészeik terjedelmét és megszervezését meghatározni, figyelembe véve különösen a nemzeti politikájukra jellemző sajátos célokat (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i ENEL-ítélet, C-242/10, EU:C:2011:861, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 E tekintetben a tagállamok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 2013. május 8-i Libert és társai ítélet, C-197/11 és C-203/11, EU:C:2013:288, 88. pont), amely mérlegelési jogkört a Bizottság csak nyilvánvaló hiba esetén kérdőjelezheti meg (lásd ebben az értelemben: 2016. február 18-i Németország kontra Bizottság ítélet, C-446/14 P, nem tették közzé, EU:C:2016:97, 44. pont).

71 Amint azonban a Törvényszék a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 51. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 51. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 98. pont jában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 80. pontjában helyesen állapította meg, a tagállamokat az ágészek meghatározása során megillető jogkör nem lehet korlátlan.

72 A 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) 89. pontjából következik, hogy e tekintetben az első Altmark-feltétel lényegében annak vizsgálatára irányul, hogy először is a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bízták-e meg, és másodszor, hogy e kötelezettségeket a nemzeti jogban egyértelműen meghatározták-e.

73 Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványának 112. és 114–117. pontjában lényegében hangsúlyozta, az említett feltétel az átláthatóság és a jogbiztonság célját követi, amely megköveteli bizonyos, arra vonatkozó minimális kritériumok együttes teljesülését, hogy legyen egy vagy több olyan hatósági jogi aktus, amely kellő pontossággal meghatározza legalábbis a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozásokra háruló e kötelezettségek jellegét, időtartamát és terjedelmét. Ezen objektív kritériumok egyértelmű meghatározása hiányában ugyanis nem lehet ellenőrizni azt, hogy valamely sajátos tevékenység az ágész fogalma alá tartozhat-e.

74 Ebből következik, hogy a fellebbezők által hivatkozottakkal ellentétben a Törvényszék nem sértette meg a valamely szolgáltatás tagállam által ágészként való meghatározását illetően általa elvégzendő felülvizsgálat terjedelmét, amikor kimondta, hogy mivel a nemzeti jog a szóban forgó szolgáltatást nem határozta meg egyértelműen ágészként, az első Altmark-feltétel nem teljesül.

75 E következtetést nem kérdőjelezi meg a fellebbezők azon érve, miszerint nem vitatott, hogy az érintett piacon hiányosság áll fenn, és hogy a szóban forgó szolgáltatás ágésznek minősíthető tevékenység. Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványának 122. pontjában hangsúlyozta, e körülmények nem

relevánsak annak eldöntésénél, hogy közjogi aktussal ténylegesen megbízták-e az érintett vállalkozásokat közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével, és hogy e kötelezettségeket ezen aktusban egyértelműen meghatározták-e.

76 E körülmények között az egyetlen jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második részről

– A felek érvelése

77 Az egyetlen jogalap második részében a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy valamely szolgáltatás ágészként való meghatározásának szükségképpen magában kell foglalnia azt a technológiát, amely révén e szolgáltatást nyújtják, annak érdekében, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy e technológia a tagállamok számára elismert széles mérlegelési jogkörbe tartozik.

78 A fellebbezők szerint a tagállamok nem csupán az ágész „meghatározását” illetően rendelkeznek ilyen mérlegelési jogkörrel, hanem annak „nyújtását, más által való ellátását, illetve megszervezését” illetően is, ami szükségképpen magában foglalja az e szolgáltatás nyújtását lehetővé tevő konkrét technológia megválasztásának lehetőségét is. E jogkör az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyvből és a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyvből, valamint a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatából is kitűnik.

79 Ezenkívül a C-66/16. P., C-67/16. P. és C-69/16. P. sz. ügyek fellebbezői azzal érvelnek, hogy a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902), a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) nem koherens, mivel a Törvényszék azokban egyébiránt kimondta, hogy a spanyol hatóságok a DTT-hálózat üzemeltetésére irányuló szolgáltatás ÁGÉSZ-ként történő meghatározásakor nem diszkriminálhatják a többi platformot.

80 A Bizottság és az SES Astra úgy véli, hogy az egyetlen jogalap második része hatástalan.

– A Bíróság álláspontja

81 Egyetlen jogalapjuk második részében a fellebbezők lényegében azért kifogásolják a megtámadott ítéleteket, mert a Törvényszék ezen ítéletekben a tagállamok mérlegelési jogkörét kizárólag az ágészek meghatározására korlátozta, és így figyelmen kívül hagyta, hogy e jogkör kiterjed az ágészek nyújtása konkrét módjainak megválasztására is.

82 Meg kell állapítani, hogy ezen érv a megtámadott ítéletek téves értelmezésén alapul.

83 Először is a fellebbezők maguk is elismerik, hogy a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 50. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 50. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 97. pontjában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 79. pontjában a Törvényszék az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyv 1. cikkének első francia bekezdésére hivatkozva kifejezetten elismerte, hogy a nemzeti, regionális és helyi hatóságok széles diszkrecionális jogkörrel rendelkeznek a tekintetben, hogy a felhasználók igényeihez a lehető legközelebb álló módon hogyan gondoskodjanak az ágészek nyújtásáról, más által való ellátásáról, illetve megszervezéséről.

84 Másodszor a fellebbezők által hivatkozottakkal ellentétben a megtámadott ítéletekből egyáltalán nem tűnik ki, hogy a Törvényszék kimondta volna, hogy valamely szolgáltatás ágésznek minősítésének szükségképpen magában kell foglalnia azt a technológiát, amely révén e szolgáltatást nyújtani fogják.

85 Amint ugyanis a jelen jogalap első részének vizsgálatából kitűnik, a Törvényszék annak értékelésére szorítkozott, hogy a jelen ügyben az első Altmark-feltétel a DTT-hálózat üzemeltetésére irányuló szolgáltatást illetően teljesül-e. E tekintetben a Törvényszék megvizsgálta, hogy e szolgáltatás megfelel-e az e feltétel értelmében vett, az ágész egyértelmű meghatározására vonatkozó követelménynek, megvizsgálva többek között a jelen ítélet 73. pontjában említett minimális kritériumok fennállását. Ennek során a Törvényszék nem foglalkozott azzal, hogy a szóban forgó szolgáltatást milyen módon kellett volna a nemzeti jogban konkrétan meghatározni ahhoz, hogy az megfelelhessen az első Altmark-feltételnek.

86 E körülmények között a C-66/16. P., C-67/16. P. és C-69/16. P. sz. ügyekben a fellebbezők a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902), a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) állítólagos inkoherenciájának fennállására sem támaszkodhatnak.

87 Következésképpen az egyetlen jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik részről

– A felek érvelése

88 Egyetlen jogalapjuk harmadik részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elferdítette a releváns nemzeti jogszabályok rendelkezéseinek szövegét és az azokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, és hogy következésképpen olyan megállapításokat tett, amelyek ellentétesek azok tartalmával, valamint hogy bizonyos elemeknek olyan jelentőséget tulajdonított, amivel azok nem rendelkeznek.

89 Először is a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette a nemzeti rendelkezések szövegét, sőt azokra ezenfelül még szelektíven is hivatkozott. Különösen a 2003. november 3-i Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones (a távközlésről szóló 32/2003. sz. általános törvény; a BOE 2003. november 4-i 264. száma, 38890. o.; a továbbiakban: 32/2003. sz. törvény) a rádiós és televíziós műsorszolgáltató hálózatok üzemeltetését kifejezetten „általános érdekű szolgáltatásnak” minősíti. E tekintetben – a Törvényszék által a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 57. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 57. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 104. pontjában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 86. pontjában megállapítottakkal ellentétben – valamely ágazat valamennyi szereplőjét meg lehet bízni ágészkötelezettségekkel, különösen e szolgáltatás egyetemességének biztosítása érdekében. Valójában erre törekszik a műsorszolgáltatásra vonatkozó spanyol szabályozás azáltal, hogy az érintett ágazat egészére alkalmazandó minimális lefedettségi kötelezettségeket ír elő. Ezenkívül a spanyol hatóságok által hozott különböző normatív aktusok – a Törvényszék általi értelmezésükkel ellentétben – kifejezetten hivatkoznak a földfelszíni technológiára.

90 Másodszor a fellebbezők előadják, hogy a megtámadott ítéletek olyan állításokat tartalmaznak, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek a Törvényszékhez vizsgálatra benyújtott bizonyítékokkal. A Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők semmilyen időpontban nem tudták meghatározni, hogy akár a spanyol jogszabályok, akár az üzemeltetési megállapodások milyen közszolgáltatási kötelezettségekkel bízták meg a DTT-hálózat üzemeltetőit, és erre vonatkozóan bizonyítékokat sem tudtak előterjeszteni (a T-462/13. sz. ítélet [EU:T:2015:902] 72. pontja, a T-465/13. sz. ítélet [EU:T:2015:900] 73. pontja, a T-487/13. sz. ítélet [EU:T:2015:899] 115. pontja és a T-541/13. sz. ítélet [EU:T:2015:898] 103. pontja). A fellebbezők e tekintetben a baszk hatóságok és az Itelazpi között kötött megállapodásokra (C-66/16. P. sz. ügy), a katalán hatóságok és a Retevisión között kötött közbeszerzési szerződésre, valamint a vonatkozó ajánlattételhez szükséges dokumentációra (C-67/16. P. sz. ügy), a navarrai kormány által kötött megállapodásokra és szerződésekre (C-68/16. P. sz. ügy), valamint a Comunidad autónoma de La Rioja (La Rioja autonóm közösség, Spanyolország) által indított közbeszerzési eljárásban kötött szerződésre és a vonatkozó ajánlattételhez szükséges dokumentációra (C-69/16. P. sz. ügy) hivatkoznak.

91 A fellebbezők szerint ezen aktusok elegendőek annak megállapításához, hogy az ágészt szabályszerűen határozták meg és adták megbízásba a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében, valamint az [EUMSZ 106. cikk] (2) bekezdésének az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vállalkozásoknak közszolgáltatással járó ellentételezés formájában megítélt állami támogatásokra történő alkalmazásáról szóló, 2005. november 28-i 2005/842/EK bizottsági határozat (HL 2005. L 312., 67. o.) 4. cikke értelmében. Ezen aktusokat megemlítették a közigazgatási szakaszban, valamint a Törvényszék előtti eljárásban is.

92 Ezenkívül a Baszkföld autonóm közösségen kívüli többi autonóm közösséget illetően a Törvényszék a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 62. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 113. pont jában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 92. pontjában tévesen állapította meg, hogy az említett aktusokat nem nyújtották be a közigazgatási szakaszban, és hogy a Bizottságnak azokat nem kellett megvizsgálnia az első Altmark-feltétel tiszteletben tartásának elemzésekor, mivel a fellebbezők szerint a Bizottság tudott az ezen autonóm közösségekben lefolytatott közbeszerzési eljárásokról, rendelkezett az azokra vonatkozó ajánlattételhez szükséges dokumentációkkal, és tudomása volt a nyertes ajánlattevők személyéről. A fellebbezők szerint a Törvényszéknek szankcionálnia kellett volna a Bizottságot amiatt, mert ezen ajánlati felhívásokat nem ugyanolyan módon vette figyelembe, ahogyan azt a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 85. pontjában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 60. pontjában a negyedik Altmark-feltételt illetően tette.

93 A fellebbezők előadják továbbá, hogy a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 58. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 58. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 105. pont jában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 87. pontjában szereplő megállapítás, miszerint ugyanezen aktusok nem minősíthették érvényesen ágésznek a DTT-hálózat üzemeltetését, mivel a 32/2003. sz. törvény előírja a technológiai semlegesség elvének tiszteletben tartását, e törvény tartalmának elferdítését jelenti, mivel az említett törvény ezen elvet egyszerű vezérelvként mondja ki, nem pedig olyan normaként, amely korlátozná a hatóságok jogkörét.

94 Harmadszor a Törvényszék az ágész fennállását illetően téves következtetést vont le akkor, amikor a 32/2003. sz. törvény elemzésére szorítkozott, noha léteznek más, e törvényt pontosító nemzeti jogi rendelkezések is, amelyeket a Törvényszék előtt megvitattak. A Törvényszéknek így figyelembe kellett volna vennie a Tribunal Supremónak (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a szóban forgó intézkedésre és a releváns spanyol jogszabályokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatát. A Törvényszék az 1987. december 18-i Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones (a távközlési rendszer szervezetéről szóló 31/1987. sz. törvény; a BOE 1987. december 19-i 303. száma, 37409. o.) törvényt, amely konkrétan közszolgáltatásnak minősíti a földfelszíni technológiát, tévesen hagyta figyelmen kívül a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 71. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 72. pont jában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 102. pontjában azzal az indokkal, hogy e törvényt nem nyújtották be hozzá.

95 A Bizottság és az SES Astra álláspontja szerint az egyetlen jogalap harmadik része nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

– A Bíróság álláspontja

96 Egyetlen jogalapjuk harmadik részében a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot a nemzeti jog rendelkezéseinek értékelésekor, amelyek szerintük egyértelműen ágészként határozzák meg a szóban forgó szolgáltatást.

97 Mindjárt az elején emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint, amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, az EUMSZ 256. cikk értelmében a Bíróság csak a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett

bizonyítékokat a Törvényszék nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyet a Bíróságnak felül kellene vizsgálnia (lásd különösen: 2016. november 10-i DTS Distribuidora de Televisión Digital kontra Bizottság ítélet, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 Így a Törvényszék által a nemzeti jog tekintetében tett megállapítások fellebbezés keretében történő vizsgálata során a Bíróság hatásköre csak annak vizsgálatára terjed ki, hogy e jogot a Törvényszék elferdítette-e (2016. november 10-i DTS Distribuidora de Televisión Digital kontra Bizottság ítélet, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 E tekintetben az ilyen elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd különösen: 2017. március 9-i Simet kontra Bizottság végzés, C-232/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:200, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

100 Először is a 32/2003. sz. törvény értékelését illetően a Törvényszék a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 57. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 57. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 104. pontjában és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 86. pont jában rámutatott arra, hogy az e törvényben foglalt, általános érdekű szolgáltatásnak minősítés minden távközlési szolgáltatásra vonatkozik, ideértve a rádiós és televíziós műsorszolgáltatási hálózatokat is. A Törvényszék kimondta, hogy önmagában az, hogy valamely szolgáltatást a nemzeti jog általános érdekűnek minősít, nem jelenti azt, hogy minden olyan gazdasági szereplőt, aki e szolgáltatást végzi, a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) értelmében egyértelműen meghatározott közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bíztak meg. Ezenkívül megállapította egyrészt azt, hogy a 32/2003. sz. törvényből nem következik az, hogy Spanyolországban minden távközlési szolgáltatásnak ezen ítélet értelmében vett ágész jellege van, másrészt pedig azt, hogy e törvény kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az említett törvény értelmében vett általános érdekű szolgáltatásokat a szabad verseny rendszerének keretében kell nyújtani.

101 Meg kell állapítani egyrészt, hogy a fellebbezők nem nyújtottak be olyan bizonyítékot, amelyből nyilvánvalóan kitűnne, hogy a Törvényszék ily módon elferdítette volna a 32/2003. sz. törvény tartalmát.

102 Másrészt, amennyiben a fellebbezők a Törvényszék által e törvény általános jellegéből levont következtetést vitatják, azaz hogy az említett törvény alapján nem állapítható meg, hogy a földfelszíni hálózatok üzemeltetőit az első Altmark-feltételnek megfelelően egyértelműen meghatározott közszolgáltatási kötelezettségekkel bízták meg, rá kell mutatni arra, hogy az említett törvénynek a jelen ítélet 100. pontjában felidézett nem egyértelmű elemeire tekintettel e következtetést egyáltalán nem jellemzi téves jogalkalmazás.

103 Másodszor a fellebbezők arra alapított érvét illetően, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek a spanyol hatóságok által hozott normatív aktusokkal, amelyek kifejezetten utalnak a földfelszíni technológiára, meg kell különböztetni egyrészt Baszkföld esetét, másrészt pedig a többi autonóm közösség esetét.

104 Elsőként, Baszkföldöt illetően a fellebbezők azzal érvelnek, hogy az ezen autonóm közösségben kötött megállapodások a jogilag megkövetelt módon rögzítik a kedvezményezett, az Itelazpi közszolgáltatási kötelezettségeit, meghatározva többek között a közszolgáltatási kötelezettségek jellegét és időtartamát, az érintett vállalkozást, az érintett területet, a kizárólagos jogok jellegét és a megbízás egyetemességét.

105 E tekintetben a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 62. és 63. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék e megállapodásokat megvizsgálta. Az ügy tényállásának szabad mérlegelése keretében azonban megállapította, hogy az említett megállapodások egyetlen rendelkezése sem rögzíti, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetése közszolgáltatásnak tekintendő.

106 E tekintetben nem tűnik ki, hogy a Törvényszék a szóban forgó megállapodások értékelésekor elferdítette volna azok tartalmát. Különösen a jelen rész alátámasztására előadott érvelés nem világít rá arra, hogy az említett megállapodások Törvényszék általi értelmezését bármilyen nyilvánvaló tárgyi pontatlanság jellemezné.

107 Ezt követően a Baszkföldön kívüli többi autonóm közösséget illetően a C-67/16. P., C-68/16. P. és C-69/16. P. sz. ügyek fellebbezői azzal érvelnek, hogy a T-465/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:900), a T-487/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:899) és a T-541/13. sz. ítéletben (EU:T:2015:898) a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a jelen ítélet 90. pontjában említett, a szóban forgó szolgáltatást ágészként meghatározó hatósági aktusokat.

108 Ezen érvelés hatástalan. A T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 62. és 63. pontjából, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 113. és 114. pontjából, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 92. és 93. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék nem csupán elutasította a fellebbezők ezen aktusokra vonatkozó érveit azzal az indokkal, hogy azokat a spanyol hatóságok a közigazgatási szakaszban nem nyújtották be közszolgáltatási feladattal megbízó aktusokra való példaként, hanem másodlagosan a fellebbezők által hivatkozott részek tartalmát is megvizsgálta, és úgy ítélte meg, hogy e dokumentumok nem tartalmaznak olyan elemet, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a szóban forgó szolgáltatás a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) értelmében vett ágésznek minősül. Márpedig a fellebbezők nem vitatták a Törvényszék e pontokban szereplő jogi értékelését, és *a fortiori* nem nyújtottak be olyan bizonyítékokat sem, amelyekből kitűnt volna, hogy a Törvényszék ezen értékelés során elferdítette e részek tartalmát.

109 Harmadszor a fellebbezők azon érvét, miszerint a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a nemzeti jog bizonyos, a Törvényszék előtti eljárásban bizonyítékként benyújtott rendelkezéseit, és hogy a Törvényszék ily módon nem megfelelően értelmezte a 32/2003. sz. törvény hatályát, el kell utasítani.

110 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a hozzá benyújtott bizonyítékok értékelésére. Márpedig a Törvényszék – amellett, hogy köteles tiszteletben tartani a bizonyítási teherre és bizonyításfelvételre vonatkozó általános elveket és eljárási szabályokat, valamint nem ferdítheti el a bizonyítékokat – nem köteles kifejezetten indokolni az előtte bemutatott minden egyes bizonyíték bizonyító erejére vonatkozó értékelését, különösen ha azokat érdekteleneknek vagy a jogvita eldöntése szempontjából irrelevánsaknak tartja (lásd ebben az értelemben: 2000. június 15-i Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 50. és 51. pont).

111 E tekintetben egyrészt a fellebbezők nem hoznak fel arra vonatkozó kifogást, hogy a Törvényszék állítólag figyelmen kívül hagyta volna a bizonyítási teherre és bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat. Másrészt a fellebbezők által benyújtott bizonyítékokból nem tűnik ki nyilvánvalóan, hogy a szóban forgó aktusok relevánsak lettek volna a földfelszíni hálózatok üzemeltetésére irányuló szolgáltatás ágészként történő értékelése során.

112 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy a fellebbezőknek a 31/1987. sz. törvény állítólagos figyelmen kívül hagyására alapított érve hatástalan. A T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 71. pontjából, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 72. pontjából és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 102. pont jából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék nem csupán elutasította a fellebbezők e törvényre vonatkozó érvét azzal az indokkal, hogy a törvényt nem nyújtották be hozzá, hanem másodlagosan az említett törvény relevanciájáról is határozott. E tekintetben úgy ítélte meg, hogy azon tény, hogy ugyanezen törvény értelmében a földfelszíni hullámokkal történő rádiós és televíziós műsorszolgáltatások közszolgáltatásoknak minősülnek, mindenesetre nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a 31/1987. sz. törvény a szóban forgó szolgáltatást is közszolgáltatásként határozza meg. Márpedig a fellebbezők a jelen fellebbezések keretében egyáltalán nem hivatkoznak arra, hogy a Törvényszék elferdítette volna a 31/1987. sz. törvény tartalmát.

113 Következésképpen az egyetlen jogalap harmadik részét mint részben elfogadhatatlant, valamint részben megalapozatlan és részben hatástalan el kell utasítani.

A negyedik részről

– A felek érvelése

114 Egyetlen jogalapjuk negyedik részében a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék, azáltal hogy a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 57. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 57. pont jában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 104. pontjában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 86. pontjában elutasította az ágésznek a 32/2003. sz. törvényben foglalt meghatározását azzal az indokkal, hogy e törvény semmilyen közszolgáltatási megbízást nem tartalmaz, tévesen alkalmazta a jogot.

115 A Törvényszék így összemosta az ágészek „meghatározására” és az azokkal való „megbízásra” vonatkozó aktusok fogalmát, amely aktusok a Törvényszék által megállapítottakkal ellentétben az érintett tagállamban fennálló hatáskörmegosztástól függően két külön aktus formáját is ölthetik.

116 A Bizottság és az SES Astra szerint az egyetlen jogalap e negyedik része elfogadhatatlan.

– A Bíróság álláspontja

117 Amennyiben a fellebbezők egyetlen jogalapjuk negyedik részében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megkövetelte, hogy a szóban forgó ágészt meghatározó aktus egyszerre legyen az ezen ágésszel egy vagy több vállalkozást megbízó aktus is, meg kell állapítani, hogy e rész az első Altmark-feltétel Törvényszék által javasolt értelmezésének megalapozottságára vonatkozik, amely értelmezés jogkérdésnek minősül. Így a Bizottság és az SES Astra e rész elfogadhatatlanságára vonatkozó érvét el kell utasítani.

118 Ami az érdemet illeti, azon érv, amelyre a fellebbezők az egyetlen jogalap negyedik részét alapítják, a megtámadott ítéletek nyilvánvalóan téves értelmezéséből adódik. A fellebbezők állításával ellentétben ugyanis a Törvényszék nem zárta ki azt, hogy egyrészt az ágész meghatározására, másrészt pedig az ezen ágészre vonatkozó feladatokkal való megbízásra külön aktusokban is sor kerülhessen.

119 A T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 52. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 52. pont jában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 99. pontjában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 81. pontjában a Törvényszék kifejezetten elismerte, hogy az érintett vállalkozást az ágész kezelésének feladatával egy vagy több hivatalos aktus útján is meg lehet bízni, melynek formáját minden egyes tagállam maga határozhatja meg, és ezen aktusoknak többek között tartalmazniuk kell a közszolgáltatási kötelezettségek jellegét és időtartamát, valamint az érintett vállalkozásokat és területet.

120 Amint a jelen ítélet 100. pontjában megállapításra került, a Törvényszék ezt követően először is kimondta, hogy önmagában az, hogy a 32/2003. sz. törvény valamely szolgáltatást általános érdekűnek minősít, nem jelenti azt, hogy minden olyan gazdasági szereplőt, aki e szolgáltatást végzi, az első Altmark-feltétel értelmében egyértelműen meghatározott közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bíztak meg.

121 Amint arra a jelen ítélet 103–108. pontja rámutatott, a Törvényszék ezt követően megvizsgálta, hogy léteznek-e a 32/2003. sz. törvényen kívül más olyan aktusok, amelyek a szóban forgó intézkedés által érintett gazdasági szereplőket ténylegesen megbízták egyértelműen meghatározott közszolgáltatási kötelezettségekkel. A Törvényszék azonban megállapította, hogy a spanyol hatóságok nem bizonyították, hogy a szóban forgó szolgáltatás esetében ez megtörtént.

122 Következésképpen az egyetlen jogalap negyedik részét mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik részről

– A felek érvelése

123 Egyetlen jogalapjuk ötödik részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen utasította el az első Altmark-feltétel teljesülésére alapított érvelésüket lényegében azzal az indokkal, hogy a szóban forgó ágész meghatározására és az azzal való megbízásra vonatkozó aktusok rendelkezései nem tartalmazzák formálisan a „közszolgáltatás” kifejezést. A fellebbezők szerint a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 63. pontjából, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 58. pontjából, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 91. pontjából, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 93. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék megkövetelte, hogy a szóban forgó ágésznek a nemzeti jogban való meghatározása kifejezetten utaljon a „közszolgáltatás” kifejezésre, ahhoz hogy úgy lehessen tekinteni, hogy az kellően egyértelmű és pontos.

124 A Bizottság, anélkül hogy konkrét következtetést vonna le azzal kapcsolatban, hogy az egyetlen jogalap ezen ötödik részét hogyan kellene elbírálni, hangsúlyozza, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletekben nem követelte meg, hogy az ÁGÉSZ meghatározásakor konkrét megfogalmazást használjanak, hanem megvizsgálta, hogy a nemzeti jogszabályban a hálózatszolgáltatás ágészként van-e meghatározva.

125 Az SES Astra úgy véli, hogy az egyetlen jogalap ötödik része nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

– A Bíróság álláspontja

126 Egyetlen jogalapjuk ötödik részében a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék formalista megközelítést fogadott el, amikor kimondta, hogy az első Altmark-feltétel teljesüléséhez szükséges, hogy a szóban forgó ágészfeladatok meghatározására és az azokkal való megbízásra vonatkozó nemzeti jogi rendelkezések tartalmazzák a „közszolgáltatás” kifejezést.

127 Meg kell állapítani, hogy ezen érv a megtámadott ítéletek téves értelmezésén alapul. A T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 63. pontjából, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 58. pontjából, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 91. pontjából és a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 93. pont jából ugyanis egyáltalán nem tűnik ki, hogy a Törvényszék olyan követelményt fogalmazott volna meg, miszerint a „közszolgáltatás” kifejezés használata szükséges az első Altmark-feltétel teljesüléséhez.

128 E körülmények között az egyetlen jogalap ötödik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hatodik részről

– A felek érvelése

129 Egyetlen jogalapjuk hatodik részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a T-462/13. sz. ítélet (EU:T:2015:902) 69. és 70. pontjában, a T-465/13. sz. ítélet (EU:T:2015:900) 70. és 71. pontjában, a T-487/13. sz. ítélet (EU:T:2015:899) 110. és 111. pontjában, valamint a T-541/13. sz. ítélet (EU:T:2015:898) 100. és 101. pontjában kimondta, hogy a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyv nem vonatkozik a szóban forgó, jelet kibocsátó platformok üzemeltetőinek finanszírozására, mivel e jegyzőkönyv csak a közcélú műsorszolgáltatókra utal.

130 A Bizottság úgy véli, hogy ez a rész hatástalan, illetve mindenképpen megalapozatlan.

131 Az SES Astra szerint az egyetlen jogalap hatodik része nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve mindenképpen megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

132 Egyetlen jogalapjuk hatodik részével a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyv a jelen ügyben nem alkalmazható.

133 E részt mint hatástalant el kell utasítani. Amint a Bizottság érvel, a fellebbezők nem jelölik meg, hogy a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló 29. jegyzőkönyv alkalmazása miért tenné lehetővé annak megállapítását, hogy a szóban forgó intézkedés kedvezményezettjeit ténylegesen megbízták közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével, és hogy e kötelezettségeket a nemzeti jog egyértelműen meghatározta.

134 Mivel a fellebbezők által fellebbezéseik alátámasztása érdekében felhozott egyetlen jogalap hat része közül egyik sem fogadható el, a fellebbezéseket teljes egészükben el kell utasítani.

A költségekről

135 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

136 A fellebbezőket, mivel egyetlen jogalapjuk tekintetében pervesztesek lettek, a Bizottság és az SES Astra kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezéseket elutasítja.

2) A Bíróság a Comunidad Autónoma del País Vascót, az Itelazpi SA-t, a Comunidad Autónoma de Cataluñát, a Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunyát (CTTI), a Navarra de Servicios y Tecnologías SA-t, a Cellnex Telecom SA-t és a Retevisión I SA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások